

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΔΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ (*)

Γιατί ελύθησαν τὰ μάγια τῆς στενῆς ἀγάπης καὶ τὰ μάτια ἠμπόρεσαν νὰ ἰδοῦν. Τὰ πράγματα ξεχώρισαν καθένα μὲ τὴν ὁμορφιά του καὶ μὲ τὴ δική του τὴ ζωή.

Κι' ἐγὼ ὁ ξαναγεννημένος, διαβάτης κόσμου ἀγνωστού γιὰ δεύτηρη φορά, ἔγινα κάποιος ἄλλος, ἕνα πλάσμα ποῦ συγκοινωνοῦσε παράξενα μὲ τὸ Ἄπειρο σὰν μύριες ζωντανές κλωστὲς νὰ τὸδεναν μαζὶ του, καὶ μόνο ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του ἔστεκε μακριά...

Λίμνη μαγικὴ τότε ξανοίχτηκε μπροστὰ μου, κι' ὅπως στεκόμουν βρούς, σὰν τὸν καρπὸ ποῦ ὠρίμασε καὶ δὲν τὸν βαστάει τὸ κλωνάρι, —εἶδα νὰ ταραζώνται τὰ νερά ἀπὸ ξεχωριστή, μεγάλη συγκίνηση καὶ μέσθ τους νὰ βασιλεύῃ τὸ εἶδωλό κάποιας ψυχῆς, μὲ τὰ μάτια κερφωμένα στὰ μάτια τὰ δικά μου...

Ἀντικειμενικὸς μοῦ φάνηκε ὁ θάνατος· καὶ ἡ πρασινάδες τῆς λίμνης ποῦ βυθίσθηκαν μονομιᾶς στὰ νερά, σὰν κατὶ ξένο ἐνόμισα πὼς ἄφωνα θρηνοῦσαν.

Ἄνοιξα τὰ χεῖλη κι' ἐψιθύρισα ὡσὰν εὐχή γιὰ τὸ νεκρὸ τὸ εἶδωλό :

— Κοιμήσου στὸν χορταριασμένο βυθὸ καὶ κάνε συντροφιά μὲ τὰ φαντάσματα τῆς λίμνης. Ποτέ μου πειὰ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ στὸν ἀπάνω κόσμο, ψυχὴ μου.....

Ἐνα πρωτὸ ξεκίνησα γιὰ τὰ λειβάδια. Δὲν ἤμουν αὐθυμὸς οὔτε ἀνήσυχος. Ὅταν κανεὶς βγῆ στῆς ἄχθες τῆς Γαλήνης δὲν ἔχει τίποτα νὰ φοβηθῆ.

Βλέπει τὰ θαυμάσια, ἀκούει τοὺς ἤχους τοῦς Αἰώνιους καὶ φθάνει πειὰ κοντὰ στὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς. Τότε ἡ αὐρα τῶν Ἄλλων Κόσμων, λούζοντάς τον, τοῦ παίρνει τὴν ἔγνοια καὶ τὴν ὀλιστικὴν ἐπιθυμία.

Τὰ λουλούδια μύριζαν δυνατὰ· καὶ χωρὶς νὰ καταλάβω, εἰκονοποιημένη μοῦ φάνηκεν ἡ μυρωδιά τους, σὰν τὸν ἀχνὸ ποῦ βγάζει ἡ γῆ στῆς καλύτερες τῆς ὥρες.

Καὶ εἶδα τὴν καρδιά τους ν' ἀνοίγεται, καὶ εἶδα ν' ἀναδεύονται ἡ πειὸ βραθειές τους ἴνες, νὰ τινά-

ζωνται καὶ τὸ μῦρο ἐλόγυρα ν' ἀπλώνεται ὠραίο, σὰν πῶς ἡ εὐωδιὰ ψυχῆς καὶ τὸ ἀνάσαμά της.

Ἐπήγα κοντὰ, ἔσκυφα, ἔφερα τὰ χεῖλη στοὺς ἀνθούς, ποῦ σιωπηλὰ μοῦ μολγοῦσαν τὴ ζωὴ τους.

Τίποτα δὲν μᾶς χώριζε.

Γιατὶ μπροστὰ στὴ σοφία, ποῦ τὴν παίρνει κανεὶς ὡσὰν ἀντάλλαγμα τῆς θυσιασμένης του ψυχῆς, ποτέ δὲν ἀντιστάθηκαν ἡ ἀπυστάσεις... Κι' ἔγινα στῆλιθινὰ ὁ χαϊδεμένος ἀδελφός τῶν λουλουδιῶν....

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοιμήθηκα μὲ ὄλου τοῦ κόσμου τ' ἀνθη στὴν ἀγκαλιά.

Καὶ τὴν νύχτα τᾶβλεπα ζωντανεμένα γύρω μου, νὰ κουνῶν τὰ κεφαλάκια τους παράξενα καὶ νὰ τεντώνουν μάτια στρογγυλά, σὰν τὴν καρδιά τῆς μαργαρίτας.

Μάτια τριανταφυλλένια, κίτρινα, γλαυκὰ καὶ σμαραγδένια, χίλιων λογγῶν. Ὅμως τὸ φῶς τους ἦταν μελαγχολικὸ σὰν νᾶχε πνιγῆ στὰ βάθη τους ὁ ἥλιος.

Τᾶννοιωθα νὰ τρέμουν εἴπλα μου, νὰ λυώνουν, νὰ ρίχνουν τὰ πέταλα καὶ νὰ μοῦ λένε πρωτόκουστες ἱστορίες, ἀγνωστες σὲ πλάσματα μὲ γενικώτερη ζωὴ :

— Εἴμαστε παιδιὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τὴν αὐγὴ γεννιῶμαστε καὶ πεθαίνουμε τὸ βράδυ.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Τίποτα δὲν μαλακώνει τὴ μανία τοῦ βορριά. Τίποτα δὲν λιγοστεύει τῶν μεσημεριῶν τὴ φλόγα.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Πίνουμε φιλιὰ καὶ φῶς κι' ὁμορφαινουμε μὲ τὴ γλυκεῖα χρυσόσκονη ποῦ τινάζουν τὰ φτερά τῆς πεταλούδας.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Τῶν δειλινῶν τὰ μάγια καὶ τὰ ὄνειρατα, λιγοθυμᾶν στὰ μεταξένια πέταλά μας.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Κι' ἔλες τοῦ Παντός ἡ ἀνατριχίλες περνᾶν ἀπὸ τὴ δική μας τὴν ψυχὴ.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Μὰ φοβόμαστε τὴ νύχτα καὶ τὸν ἀναστρο οὐρανό. Ἡ χαρὲς μας δὲν ἀντέχουν στὸ σκοτάδι.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Κι' ἔτσι, τὴν αὐγὴ γεννιῶμαστε καὶ πεθαίνουμε τὸ βράδυ.

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

Κι' ἡ ψυχὲς μας ἀνεβζίνουν μὲ τὰ χρώματα καὶ μὲ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν...

Τί κρίμα ! τί κρίμα !

(*) Κοίταξέ ἀριθ. 519, 520, 521 καὶ 522.

Ἐπὶ κείνη τὴν ἡμέρα περνῶσα τῆς περισσότε-
ρες ὥρες μου στὸς ἀνθρώπους. Ἐγίναν φίλες μου ἢ
πεταλούδες καὶ τὰ πουλιά συνείθισαν τὴ συντρο-
φιά μου.

Κι' ἔταν ἡ ἀδύναμία μου γιὰ τὴ ζωὴ ξεσποῦσε
σὲ κλάμματα, ἐμαζεύονταν τριγύρω μου μὲ διπλω-
μένες τῆς φτεροῦδες κι' ἐπιναν τὰ δάκρυά μου. Ὡς
ποῦ ἐπεφτε βαρὺ τὸ βράδυ, κι' ἔφευγαν γιὰ νὰ ξα-
νάρθουν τὴν αὐγή.

Ὡ, καμμιά συντροφιά δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ
πέρα ἀπὸ μίαν ὠρισμένη στιγμή. Καὶ μόνο ἡ ἀγάπη
γιὰ τὰ Ὁραία ἔσα αἰσθανόμαστε μᾶς συντροφεύει
πάντα, ποῦ ἴσως καὶ νὰ μὴν εἶνε τέλεια ἀγάπη. Μὰ
καὶ σὰν δυνάτὸ μαγνήτισμα, γιὰ ψυχὲς συγγενικὲς
ποῦ τραβεῦν μὲ μᾶς τὸν ἴδιο δρόμο...

Σὰν ἐφθανα σ' αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισι μὲ τὰ
τριγύρω, μοῦ ἐρχόταν νὰ δώσω τὰ χέρια στῆς σκιᾶς,
στὰ πάντα. Καὶ νὰ εἶπῶ κι' ἐγὼ τὴν ἱστορία μου,
ποῦ, χωρὶς ἄλλο, θάταν πολὺ θλιβερώτερη ἀπ' τὼν
λουλουδιῶν τὴν ἱστορία...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

(Ἀπὸ τοὺς «Μύθους» τοῦ TRILUSSA)

Ὁ Λέοντας, ποῦναι βσιλιάς τοῦ ρουμανιοῦ,
εἶπε μιὰ μέρα, ἀπορώντας, στὴ γυναίκα του :

— Μπρέ, σὺ ποῦ τόσο κόβεται γιὰ τὴν τιμὴ, ἄ-
φισες νὰ μπεῖ μιὰ γελιάδα στὴν Αἰθίᾳ μᾶς; Χμ! πε-
ρίφημα τὴ φυλάς τὴν τιμὴ, νὰ μὴ βισκαθεῖς!...

— Τὸ ξέρω, δὲ σοῦ κάνω!... Ἀποχρῖνεταί κεί-
νη. Μὰ πιστεψέ με, δὲ φταίω ἐγὼ γι' αὐτό. Ἡ γε-
λιάδα, τὸ ξέρεις μαθές, εἶναι γυναίκα τοῦ ταύρου ποῦ
τὸν ἔχεις στὰ μέσια καὶ στὰ ὄξω γιὰ τὶς δουλιές σου.
Ἄχ, νᾶξερές τί κακὸ μοῦ κάνουν αὐτὰ τὰ ζᾶ. Νᾶ-
ξερές!...

— Δίκιο ἔχεις! Δίκιο ἔχεις!... Φτάνει...
τῆς ἀπαντᾷ ὁ Λέοντας. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἐβγαλε
διάτα, ποτεὲς πιά νὰ μὴν μποῦνε στὴν Αἰθίᾳ του ζᾶ
μὲ κέρματα.

Κ' ἔτσι, γιὰ νᾶναι σίγουρος γιὰ τῆς Αἰθίᾳ του
τὴν τιμὴ, κατάντησε στὰ ὕστερα ἀπὸ βασιλιάς τοῦ
ρουμανιοῦ, βασιλιάς τῆς ἔρημος.

Παράφραση Κ. ΤΡΙΚ.....

ΟΜΙΛΙΕΣ — ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

Τὴν προπερασμένη Κυριακὴ τὰπομολήμερο
(23 τοῦ Μάρτη), ἔγινε στὸ «Σοσιαλιστικὸ Κέντρο»
ἢ διάλεξι τοῦ Δ. Π. Ταγκοπούλου. Μὲ ἀπλά καὶ
ζυγισμένα λόγια μίλησε στοὺς ἐργάτες, γιὰ τὴ μοί-
ρα τῆς γυναίκας ἀγνάντια στὴν κοινωνία καὶ στὸ νό-
μο, καὶ δηγήθηκε τὸν τρόπο ποῦ ἐμπνεύστηκε κ' ἔ-
γραψε τὸ γνωστὸ δράμα του : «Στὴν Ὁξώπορτα».
Στὸ ἔργο τοῦτο ξετυλίγεται σὲ ἄδρες καὶ ζωντανὲς
σκηνὲς ἢ σπαραχτικὴ ἀγωνία μιᾶς κόρης ἀπατημέ-
νης κ' ἐγκαταλειμένης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἀγάπη-
σε, γιὰτὶ ἔτσι τὸ θέλησαν οἱ κοινωνικὲς σύχρονες
συνθήκες καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ παρᾶ, ποῦ κυβερνᾷ τὰ
πάντα.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ διάβασμα τῆς «Ὁξώπορτας» ποῦ
κατασυγκίνησε τοὺς ἐργάτες, ἔγινε μιὰ διαλογικὴ συ-
ζήτησι μ' αὐτοὺς, ποῦ ἔφερε στὴ μέση ζητήματα καὶ
ἀπορίες γιὰ τὸ σπουδαῖο τοῦτο θέμα, καὶ ποῦ ἐξη-
γήθηκε φωτισμένα ἀπὸ τοὺς συζητητὲς. Δόθηκε ἔτσι
ἀφορμὴ νὰ δεητῆ πὼς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐργάτη μὲ τὴ
μόρφωσι ποῦ παίρνει, ἀποχρώντας τὴ συνείδησι τῆς
τάξῆς του, μπορεῖ νὰ κρίνῃ τὰ κοινωνικὰ φαινόμε-
να πολὺ σοφίωτερα ἀπὸ τοὺς λογιᾶς γραμματισμέ-
νους, ποῦ γυρίζουνε τυφλὰ καὶ ἀνέγνωμιστὰ στὰ λι-
μνιασμένα νερὰ τῆς παράδοσις.

P Γκ.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ (30 τοῦ Γενάρη) στὸ
Ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Ἡλ. Κωστακτινίδη ἔγινε μιὰ
ἀληθινὰ πρωτότυπη καὶ συγκινητικὴ σκηνή.

Ἐσκεπάστηκε ἡ πλάκα ποῦ τὸ σχολεῖο — ἓνα τέ-
λειο English School — εἶχε σιάξει γιὰ τοὺς δασκά-
λους τοῦ X Μέλλιου καὶ Κώστα Γούναρη ποῦ σκο-
τωθήκανε στὸν τελευταῖο πόλεμο.

Ἡ Κα Εὐρήνη Δημητρακοπούλου ἐτραγουδῆσε
τὸ ἐπιμνημόσυνο — γιὰτὶ ἀληθινὸ τραγοῦδι εἶτανε ἡ
ὀμιλία τῆς μὲ τοὺς πανώριους μυστικὸς τόνους καὶ
τὶς γερὲς χρωματιστὲς — γιὰ τοὺς σκοτωμένους. Οἱ
λίγοι αἰσταντικοὶ ποῦ ἦσαν ἐκεῖ δακρύσανε σὰν ξα-
νακούσανε τὰ «Νανουρίσματα» τοῦ παλιοῦ μαρ φί-
λου Γούναρη καὶ θαρροῦσανε πολλὰς φορὰς πὼς βλέ-
πανε τὸν ἴδιο τὸν ποιητὴ γυρμένο πάνου ἀπὸ μιὰ
κούνια νὰ νανουρίζῃ τὸ παιδάκι του.

Κ' ἔτσι μὲ τὰ ἐλοζώντανα λόγια τῆς κ. Δημη-
τρακοπούλου οἱ μαθητὲς μάθανε πὼς ὁ σοβαρὸς
δάσκαλός τους ἔγραφε τρυφερὰ τραγοῦδάκια γιὰ
παιδιά.

ΠΑΝ. ΤΑΓΚ.

Ἡ συναυλία τῶν μαθητριῶν τοῦ Ὁδείου Λότι-